

Kl. 18:46

Kl. 18:48

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Som sagt er jeg generelt skeptisk og hører til den skeptiske ende, og jeg vil sige, at min skepsis altså er blevet forstærket af de holdninger, jeg har mødt i den, jeg kan ikke huske, om det også hedder en komité, der står for planlægningen af Durban II-konferencen. Der synes jeg at det meget tydeligt kommer frem, at den der meget forskellige kulturbaggrund, man har, altså giver nogle grundlæggende forskellige udslag, i det her tilfælde til menneskerettigheder, som er helt anderledes end de grundholdninger, der er i Danmark. Det gør, at jeg ligesom skærper min årvågenhed og siger, at vi altså skal være opmærksomme på, hvilke konsekvenser det kan få, når man flytter indflydelse over i den type organer.

Kl. 18:47

Formanden:

Så er det fru Tina Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 18:47

Tina Petersen (DF):

Jamen det er jo med en vis undren, at jeg står her og kan se, at ministeren nu fremsætter et forslag, som meget ligner vores fra i dag.

I konventionen er der 137 medlemslande ud af 192, der har sagt ja til den. Det, jeg vil spørge ministeren om, er: Er det korrekt, at det ikke er konventionen, men at det tværtimod er tillægsprotokollen, vi er i tvivl om hvad vi vil med? Ud af de 137 lande, som har tilsluttet sig konventionen, altså tilsluttet sig alle de her rettigheder og linjer, man lægger for fremtiden for handicappede, drejer det sig altså kun om 27 – altså, det må da også virke bekymrende.

Kl. 18:48

Formanden:

Ministeren.

Kl. 18:48

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen, det er helt klart, at jeg står og snakker om tillægsprotokollen, konventionen har vi jo underskrevet, og den er jeg selvfølgelig hundrede procent med på. Og der har stået et kæmpearbejde på i længere tid, fordi den jo omfatter sundhed og uddannelse og transport og betyder, at en meget lang række ministerier skal ind over og vurdere, hvordan den så passer ind i dansk lovgivning. Så den er jeg selvfølgelig hundrede procent positiv over for, og det er ikke det, vi diskuterer nu.

Formanden:

Fru Tina Petersen? Nej, der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Tak til velfærdsministeren.

Vi går over til ordførerrækken, og den første ordfører er så fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 18:49

(Ordfører)**Ellen Trane Nørby (V):**

Fra Venstres side er vi glade for, at vi nu får en debat om FN's handicapkonvention.

Det er sådan, at vi fra Venstres side synes, at de to forslag, der fremsættes i dag, i høj grad skal ses i relation til det beslutningsforslag, som regeringen fremsætter i løbet af den næste måneds tid, nærmere bestemt på Danske Handicaporganisationers 75 års fødselsdag. Det synes jeg jo sådan set er et rigtig godt signal – at forslaget falder netop den dag – for der er ingen tvivl om, at FN's handicapkonvention er vigtig og også et meget, meget stort skridt fremad, måske ikke nødvendigvis i den daglige praksislovgivning, men som tegn på, at der ligger en stor forpligtelse på det her område også fra dansk side.

Fra Venstres side kan vi til gengæld ikke støtte det beslutningsforslag, B 97, som SF, S, Radikale Venstre og Enhedslisten har fremsat, om FN's handicapkonventions tillægsprotokol. Det kan vi ikke af flere årsager, men i høj grad egentlig af den grund, at vi ønsker at se tiden an. Det er jo sådan, at den komité, der nu er etableret, allerede med handicapkonventionens ratifikation i Danmark får mulighed for at overvåge debatten og med de rapporter, Danmark skal aflægge, også følge den overordnede debat om, hvordan det så går på handicapområdet i Danmark:

Hvordan går det med tilgængelighed? Hvordan går det på alle de områder, hvor Danmark jo selvfølgelig skal måles, vejes og vurderes? Det er enormt vigtigt. Men vi ved jo ikke, hvordan komiteen kommer til at handle og agere i forhold til tillægsprotokollen, og vi kan også se, at der er 22 andre EU-lande, som heller ikke har ønsket at ratificere tillægsprotokollen, nok på grund af den samme bekymring for, hvad det er for en praksis, der vil blive tillagt – en bekymring for, hvad det er for en praksis, der vil komme ud af, at så forskellige lande som de europæiske med nogle traditioner, afrikanske lande, asiatiske lande med andre traditioner lige pludselig skal have et fælles implementeringskodeks, som man jo må forudsætte skal ligge til grund for et